

Κώστας Κυπριανού, ο ποδοσφαιριστής της ΑΕΚ Κυθρέας με τον Αριθμό 10

του Νίκου Κυπριανού

Ήταν, ο Κώστας Κυπριανού, από τους πρώτους ποδοσφαιριστές της ΑΕΚ από το έτος ίδρυσής της, το 1950. Ποδοσφαιριστής με ήθος, αξία και γκολτζής, επιδευτικός, με τη φανέλα αριθμός 10, είχε τρομερό σουτ.

Τη δράση και την προσωπικότητα του Κώστα σκιαγραφούν συμποδοσφαιριστές και φίλαθλοι, όπως και την πετυχημένη πορεία του...

Ο συμποδοσφαιριστής Λάκης Μαυράκης θυμάται: «Μια ομάδα θέλει ηγέτη και εμείς είχαμε τον Κωστή. Στα αποδυτήρια πρώτος, παπούτσια μπογιατισμένα, σορτσάκι και φανέλα κολλαρισμένα, λες και ο Κωστής θα πήγαινε παρέλαση. Ο Πρόεδρος της ΑΕΚ Γεώργιος Κολιός και ο Βύρας περίμεναν τον Κωστή να ανακοινώσει το σύστημα που θα παίζαμε, να μας εξηγήει και να μας εμπυκώσει. Ήταν αξιαγάπητος και σαν ποδοσφαιριστής και σαν άνθρωπος».

Ο Κώστας Φραγκούδης τονίζει την ικανότητά του να «έχει συχνή επικοινωνία με τα δίκτυα».

Ο Ροδής Γιαννάκη Παπαγιώργη αναφέρει: «Ήταν αριστοτέχνης στα πέναλτυ. Δεν έχασε ποτέ πέναλτυ. Όταν κτυπούσε πέναλτυ, η μπάλα πήγαινε τριπτή με το έδαφος στο δεξιό ή αριστερό κάδικο δοκάρι. Όταν κτυπούσε πέναλτυ στη δεξιά πλευρά του τερματοφύλακα, το κτυπούσε με τη μέσα πλευρά του δεξιού του ποδιού και στο πέναλτυ στα αριστερά του τερματοφύλακα το κτυπούσε με φάλτσο... Όταν τον έριχναν κάτω οι αντίπαλοι αμυντικοί δεν ζητούσε εκδίκηση, άπλωνε το χέρι του για να τον σηκώσουν και γελούσε. Σε συζήτηση με στελέχη της ομάδας Νέου Χωρίου, όταν πλησίαζε ο μεταξύ τους αγώνας, προσπαδούσαν να τον ψαρέψουν λέγοντάς του «αν κερδίσεις πέναλτυ σε ποιά πλευρά θα το κάνεις;» Ο Κωστής απαντούσε στη δεξιά πλευρά, τους παρέσερνε και τελικά το έκανε στην αριστερή πλευρά!!!» Σημειώστε πως δε πήρε ποτέ κίτρινη κάρτα.

Ο Χρυσούλης Κυπριανού, γιος του αδελφού του τονίζει πως «Ήταν ο μέντοράς μου, όταν άρχισα το ποδόσφαιρο. Όταν δεν έδινά πάσα με παρατηρούσε από την κερκίδα. Δεν ξενώνω το γελαστό του πρόσωπο...»

Ο Ανδρέας Αδάμου νιώθει ευτυχής αφού λέει πως «έζησα από κοντά όλες τις ποδοσφαιρικές αξίας. Με έπαιρνε μαζί του στο γήπεδο με τη μοτόρα του...»

Τέλος, ο γιος του Νίκος αναπολεί και θυμάται «Στην έκτη τάξη του Δημοτικού φιλοξενούσαμε στο γήπεδο μας στην Τούμπα άλλη ομάδα περικώρων. Έπαιζα

στη δέση του αριστερού εξτρέμ. Ο πατέρας από την αρχή μέχρι το τέλος του αγώνα ήταν στη γραμμή του γηπέδου εκεί που έπαιζα, να με παρακολουθεί, να πηγαίνει πάνω-κάτω εκεί που κινούμουν και να μου δίνει οδηγίες. Έλεγε «Έλα κοντά στη γραμμή, άνοιξε και φύγε από τον αντίπαλο. Ήμουν αμαρκάριστος, ήρθε η μπάλα, έκαμα σέντρα, πήγε στα πόδια του Σαββάκη, γιου του Κλεόπα και έτσι νικήσαμε 1-0.

Ο πατέρας μου υπήρξε οπαδός της Νέας Σαλαμίνας. Στο γήπεδο, όταν βρισκόταν στην κερκίδα, επέπληττε κυρίως την επιθετική γραμμή της ΑΕΚ. Οι συμβουλές του ήταν πολύ σημαντικές για την ομάδα αφού ήταν γνώστης του ποδοσφαίρου, όντας και ο ίδιος ποδοσφαιριστής.

Ευχάριστος τύπος, καλοδιάθετος, έκανε στους συμπαίκτες του αρκετά αστεία. Διεξαγόταν κάποτε τόμπολα στο σωματείο και τους αριθμούς τους ανακοίνωνε ο Βάσος Βύρας. Για μια στιγμή ο Κωστής που, όπως φαίνεται, δεν σταύρωσε ούτε ένα νούμερο, διακόπτει τη ροή του παιγνιδιού και απευθυνόμενος στον Βύρα τον ρωτά «ρε Βάσο, τα νούμερα τα δικά μου δεν είναι στην τόμπολα;» Και όλοι έσκασαν στα γέλια. Τα απογεύματα στο σύλλογο έπιναν τον καφέ τους και συζητούσαν τις τοπικές και παγκόσμιες εξελίξεις και φυσικά τα του ποδοσφαίρου και περίμεναν όλοι τι θα πει ο Κωστής. Τον λάτρευαν!

Αυτός ήταν ο Κώστας Κυπριανού, ο πατέρας μου που τον Αύγουστο του 1973 το νήμα της ζωής του κόπηκε στα δυο... και στερηθήκαμε τη φυσική παρουσία του, την αγάπη του, τη φροντίδα του. Μαζί μας όμως εμείς, τα παιδιά του, οι συμπαίκτες και φίλοι του κουβαλούμε την καλοσύνη, την αξιοσύνη, τις αρετές του... για πάντα!

Ο γάμος του Κώστα Κυπριανού με την Ειρήνη (Λούλλα) Σαββίδου. Εδώ είναι στο προαύλιο της Εκκλησίας Αγίας Μαρίας. Στα αριστερά διακρίνεται ο ιερέας της Χρυσίδας Παπάντρεας.